

Всички радостно изкачаха навънъ.

Вънъ отъ фабриката — далечъ отъ шумътъ, биваше приятно. Понѣкога се растилася ясно безкрайно небе. Тогава Аглика и другаркитѣ ѝ гледаха небето, гледаха слънцето и неиказано много се радваха, като птиченца, току-що пуснати отъ кафезъ. Но, това биваше за малко, за много малко време. Слѣдъ единъ часъ свирката отново прорѣзваше въздухътъ и подканяше всички на работа. Колелетата заскърцваха, ремъцитѣ се запръмтаваха и малкитѣ чакръчета почваха да се въртятъ.

Аглика сѣдаше при своето чекръче и започваше да работи. А наоколо ѝ — горѣ по тавана, долу по пода, отстрани по всичкитѣ стѣни навсѣкждѣ се промѣкваша съ плѣсъкъ и съскане ремъци, бръмчеха вретена, тракаха сновалкитѣ, жбчатитѣ колелета скърцаха, скрибцитѣ прашатъ, грамаднитѣ лостове се дигаха и падаха и цѣлата фабрика, сѣкашъ при-казваше и пѣеше, като живъ човѣкъ.

Аглика и другаркитѣ ѝ слушаха тази пѣсенъ, понѣкога и тѣ радостно запѣваха и тѣхната тиха и тъжна пѣсенъ се сливаше съ общия шумъ и се губѣше. Слѣдъ като се уморяваха тѣ спираха пѣсенъта си, тогава машината съ по-ясенъ и по-високъ гласъ запѣваше. Аглика се вслушваше въ пѣсенъта и по блѣдото ѝ лице се разливаше блѣда червенина, устнитѣ ѝ се усмихваха, очитѣ ѝ заиграваха и прѣститѣ ѝ бързо се движеха. Тя се вслушваше внимателно.* Сѣкашъ машината на сто-тина гласове говорѣше, пѣеше:

„Мъничко, хубавичко момиченце, съ блѣдни и тънки рж-чици! Много скоро ти позна теглото на живота.

Едва що почна да се радвашъ на живота, на татко си и на майка си и ето, че татко ти стана жертва на вражески куршумъ и остави тебе безъ подкрѣпа. . .

Невинно момиченце, ти тъкмо сега да играешъ, да правишъ куклички и да се забавлявашъ и веселишъ, а ти си тукъ при насъ и самичко си изкарвашъ коравиятъ залъкъ.

Ти си тъй нѣжно, тъй слабо, тъй болнаво, а обущашъ на боси крака налъми и нѣма съ какво да се закриешъ отъ студения вѣтъръ свойтѣ хлѣтнаги вече рамѣнѣ.

Отъ ранна утринъ до късна вечеръ, ти стоишъ тукъ блѣдно отъ изтощение, съ угасналъ погледъ. . .